

HASTA- KADIN – ÇOCUK- EĞİTİMDE VELİ HAKLARI ÜZERİNE...

Kış bahara gebedir. Bahar gelmeden bahçelerde meyve doğmaz. Her şey uygun ortam ve şartlarda zamanı geldiğinde olur. Eğitim de böyledir. Mesela çocuğun kasları belirli bir olgunluğa ulaştığında ancak bir şeyler tutabiliyor, tırmanabiliyor, yürüyebiliyor, koşabiliyor.

Çocuklar 7 yaşına geldiklerinde okuma yazmayı öğrenebiliyorlar, 12-14 yaşına geldiklerinde soyut düşünebiliyorlar, nasıl kışın bahçelerde meyve olmadığı gibi, 7 yaşında soyut düşünce olmaz. Yani kâinata her şeyin bir zamanı ve bu zamana kadar da olgunlaşması gereken şeyler vardır. Kışta meyveler gizlidir onun için uygun zamanı yazdır.

Çocuklarda da anlama ve öğrenme potansiyeli gizlidir. Onu ortaya çıkarmak için öğretmenlere ihtiyaç vardır. Çocuğun ilk öğretmeni de anne – babalardır. Anne- babaların çocuğunun altını alması, giydirmesi, yedirmesi ve en güzel besinlerle beslemesi çocuğu ile ilgilendiği anlamına gelmez. Zaten bunlar fitraten yapması gereken işlerdir.

Hiçbir idareci ve öğretmen laf olsun diye okula velileri çağırılmaz. O kadar öğrenci içinden işi yok da çocuğun yüzünden seni mi çağıracak? Çocuk hakları, hasta hakları ve kadın hakları derken işi biraz çığırından çıkardığımızın farkında mıyız? Hasta hakları ortaya çıktıktan sonra hergün hastanelerde ya bir doktor, ya da bir sağlık görevlisi öldürülür veya dövülür hale geldi. Çocuk hakları çıktıktan sonra da sokakta, sınıfta öğretmen dövmeler, öldürmeler... Kadın hakları da biraz zivanadan çıktı gibi. Geçen akşam gece geç vakitte bir toplantıdan evime dönerken sokakta eski bir öğrencimle karşılaştım. **“Hayrola nereden geliyorsun?”** dediğimde , **“ Sorma hocam derdim çok büyük!”** diye burnundan soluyarak derdini anlatmaya başladı. İkinci evliliğini yapan bu öğrencim ikinci eşi tarafından: **“ Birinci eşinden olan çocuğunu görmeyeceksin, annen- baban ve yakınlarını da eve istemiyorum”** şartını koşmuş ve evde çıkan kavga sonucu **“ Hocam elimden bir kaza çıkacak korkusuyla kendimi dışarı attım”** demesin mi? Yine yakın bir dostumdan aldığım bilgiye göre de meşhur bir bayan terzisine giden bir Bayan **“Bana cinsel tacizde bulundu “** diye terziyi şikayet etmiş. Şikâyetinden vaz geçmesi için de şantaj olarak terzinin 10.000 TL. parasını almış. Zavallı terzi de itibarının zedelenmemesi için de bu parayı gözünü kırpmadan vermiş. Seminerlerimde de kadınların kocalarından

şikayetleri yanında, erkeklerin de eşleri hakkında akıl almaz şikayetlerine muhatap oluyorum. Seminerlerimin birinin sonunda bir delikanlı:” **Hocam eşim telefonumdan yakınlarımın telefon numaralarını silmiş. Ben buna ne yapayım?** “ vs. türlü şikayetler...

Yaşım üççeyrek asır oldu. Hasta hakları çıkmadan hastane basıp doktor dövüldüğünü, çocuk hakları çıkmadan okul basılıp öğretmen ve müdür dövüldüğünü, okul basıldığını duymamıştım. Ama şimdi bu işler ülkemizde maalesef olağan hale geldi. TV. Ekranlarında bu tür haberler duydukça yüreğim sızlıyor. Bunları laf olsun diye de yazmıyorum. Beyin cerrahı oğlum bazı ameliyatlara gireceği zaman bizden dua istiyor. Yapacağı işten değil, dışarıda bir bölük bekleyen hasta yakınlarının korkusundan. Tıp tahsili devletimize en pahalıya mal olan tahsillerden biridir. Bir uzman doktorun yetişmesi en az 30 ile 35 yıldır. Hele Doç. Profesör ise 40 ile 50 yılda yetişiyor. Bir doktorun cinayete kurban gitmesi halinde onun yeri kırk, elli yılda dolarken, onu öldüreninin yerini hemen dolduracak sokakta bir sürü insan var. Bu değerlerin bu kadar basit şekilde harcanmasına müsaade edilmemelidir. Nasıl hasta hakları varsa, karşılığında neden doktor hakları yok? **Veli şiddetine maruz kalan öğretmenlerle, kadın şiddetine maruz kalan erkeklere ne diyelim? Dışarı güzel görünmeye çalışıp da, kocasına surat asan, erkeğin yakınlarını dışlayan kadın şiddetine karşı erkeği kim koruyacak?**

Doktorlardan söz açılmışken yine bu konuda birebir şahit olduğum bir olayı anlatayım da sağlık görevlilerin ne şarlar altında görev yaptığını anlatmış olayım. Çok yakınım olan bir hastanenin baştabibinin odasında otururken büyük bir telaşla içeri giren hemşire hanım: “ **Başhekimim inşattan düşen hasta acilde öldü. Dışarıda bir sürü hasta yakını bekliyor. Doktorlar korkusundan ölüm haberini söyleyemiyorlar. Doktorlar, kendilerine ve hastaneye bir zarar vermemeleri için sizin polis çağırmanızı istiyor**” dediğinde, ben dondum kaldım. Neticede başhekim polis çağırdı ve ancak polisler geldikten sonra hasta yakınlarına hastanın öldüğünü söyleyebildiler. Bu stres altında görev yapan doktorların psikolojisini düşünün. Bu olay bizzat benim birebir şahit olduğum bir olaydır.

Yazımın uzayacağı endişesiyle erkeklerin maruz kaldığı kadın şiddetine girmeyeceğim. Öğretmen- öğrenci- veli ilişkisine gelince. Bu konuda yaşadığım hadiselerden hangi birini anlatayım. Yıllarca benim yaşadığım olayları seminer

için okullara gittiğimde daha fazlasıyla şu anda meslektaşlarım yaşıyor. Geçenlerde seminer için gittiğim bir okulda yaramazlığı nedeniyle çağrılan bir veli okul müdürüne: “ **Hocam siz bana çocuğumla ilgilenmemi istiyorsunuz. Ben çocuğumun ihtiyacı olan her şeyini alıyorum. İsteddiği çantayı, ayakkabısını ve kıyafetlerini hep en iyisinden alıyorum, her gün de yeteri kadar cebine harçlık koyuyorum, daha ne yapayım?”** dediğinde, okul müdürü meslektaşım “ **Beyefendi ben çocuğunuzun kaportasıyla ilgilenmediğinizi söylemedim. Çocuğunuzun içiyle gönül dünyası ile ilgileniniz. Çocuğunuz ruhen uyumsuz, sürekli arkadaşlarından şikâyetler geliyor. Birçok öğrenci sizin çocuğunuz yüzünden sınıf değişikliği istiyor. Çocuğunuzun dersleri de oldukça zayıf. Biz ancak bir noktaya kadar çocuğa yaklaşabiliyoruz. Evdeki ortama müdahalemiz mümkün değil. Sizden istirhamım evde ne tür problemi var, derste ne işlenmiş, derslerine çalışmaya yardımcı olun, ilginizi, sevginizi, şefkatinizi, onu dinlemeyi, söylediklerine değer vermeyi kastettim. Yoksa çocuğun ihtiyaçlarından bahsetmedim. Zaten onları fazlasıyla yerine getirdiğinizi çocuğunuzun üstünde görüyoruz”** dedi. Veli okul müdürünün odasından çıktıktan sonra meslektaşımı tebrik ederek gözlerinden öptüm. Demek ki insan unsuru dün ne ise bugün de o. Dün benim yaşadıklarımı bugün benim meslektaşlarım aynısını fazlasıyla yaşıyor. Ebeveynler çocuklarının maddi ihtiyaçlarının karşılandığında çocuğunun tüm sorunlarının halledildiğini sanıyorlar. Oysaki asıl olan çocuğun manevi ihtiyaçlarını karşılamak ve çocuğuyla duygusallık bağına kurmaktır. (**konuyu daha iyi kavramanız açısından lütfen sitemden “Okul Müdürünün Günlüğünden” adlı eserimden Şafağın Sessizliğini Bozan Telefonu okuyun**)

Dün kızı veya oğlu için çağırdığımız anne -baba kurulmuş tüfek gibi “ **Ben yalan söylerim, benim çocuğum yalan söylemez”** diyorsa, bugünün anne-babaları da aynısını söylüyor.

Türklerin bilgisi Yusuf Has Hacıp dokuz yüz yıl önce “ **Çocuğuna acıyana sonunda ağlamak düşer.”** diyor. Bu gün ben de diyorum ki “ Hayvan Hakları konusunda sonuna kadar gidelim. Ama Hasta hakları, çocuk hakları, kadın konusunda çok mu ileri gittik?www.kadirkeskin.net

Not: Seydişehir Endüstri Meslek Lisesi

